

Szám.

mas

s általa

Ifjusági

a.
r.
sató.
mon.
olfsbühl
lna.

rózsák.
gai. —

f élet-
játékok.
és egy

A. A ma-
ulácska.
ines táb-
rt 50 kr.

Második
30 szí-
rt 70 kr.
a bré-
yar ifju-
94 kép-
2 frt.

rette, a
et veszé-
zoruzott
rditotta
Kemény
50 kr.

ténet je-
nak szi-
honfiak
Jókedvű
ly tanár.
60 kr.

és elbe-
rmekek-
táblába
1 frt.

kötetei
3 frt.

um épület.

en.

KIS LAP

... OTT ÜLT A TRÓNUSON. (Lásd a 408. lapon.)

XXXV. kötet, 26. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1888. december 23-án.

A CSODÁLATOS PAJTÁS.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

INDEZT mi csak később, lassanként értettük meg, de mamánk mindent megtudott az elcsigázott, beteg és bűnbánó Gabitól, a kit kalandja rosz vége most már megtanított arra, hogy amit eddig mivelt, az mind nagyon oktalan és helytelen volt. Könnyes szemekkel, csüggedten sohajta:

— Oh, gondolhattam volna, hogy rosz vége lesz... de mindig csak azt tettem, amiben épen kedvem telt, még ha másnak bajt okoztam is vele. Jó atyám most bizonyosan megint nagyon haragszik... de mindegy, azért most már haza megyek, büntessen meg, ahogy akar.

Fölkelt, indulni akart, de annyira oda volt, hogy alig tudott megállni a lábán. Mamánk fogta meg, különben leesett volna a földre.

— Nem mehetsz most haza, szegény fiacskám. Nagyon beteg vagy, lefektetlek, majd holnapig talán magadhoz térsz.

— Nem, nem... kérem, eressenek haza... meg akarok mindent vallani atyámnak, tul akarok esni a büntetésen.

— Atyád talán meg is bocsát, ha látja, hogy őszintén megbántad hibáidat és jobb utra akarsz térni. Ne csak büntetésre gondolj, hanem arra is, hogy a jó szülők szeretik gyermekeiket.

— Engem atyám nem szerethet... oh, tudom én azt... nagyon sokat megharagítottam, nagyon sok baja volt miattam... de most megfogadom, hogy ez volt az utolsó... csak büntessen meg... nem fogok panaszkodni... és ha nem hiszi

is, amit ígérek... azt sem bánom... majd elhiszi később, ha látni fogja, hogy igazán megtartom... meg...

Ezalatt szegény Gabi halálsápadt lett és majd lefordult a székről. Mamánk szíve mélyéből megsajnálta.

— Ne gondolj most erre, kedves fiam, majd jól lesz minden. Nagyon beteg vagy, le kell feküdnöd.

Becsöngette a cselédet s a vendégszobában lefektették Gabit, ki ekkor már csak úgy félig tudta, mi történik vele. Épen ekkor jött haza atyánk s mamácska gyorsan elmondott neki egyet-mást. Mi is hallottuk és úgy félig-meddig már ekkor megértettük. Persze nagyot ámultunk, kérdezősködni is szerettünk volna, de atyánk így szólt:

— Nagyon helyes, hogy lefektették. Alkalmasint bele betegszik a boldogtalan gyerek. Most gyorsan értesíteni kell az atyját.

Irt néhány sort, elküldte s alig telt bele fél óra, már nálunk volt a Gabi atyja. Komolyan, aggódva sietett a beteg fiú ágyához. Gabi föltekintett és könnyezve, halkán mondá:

— Apácska... édes jó apácska, bocsáss meg! Nagyon rosz voltam, de nem leszek többé, csak még ez egyszer bocsáss meg!

Peregi ur harag nélkül, inkább aggodalommal mondá:

— Szerencsétlen gyermek! Milyen bajba sodortad magadat!

Megtapogatta homlokát.

— Beteg... nagy láza van. És most itt fekszik idegen házban! Hogy viszem haza?

majd mi is gondolkozunk, mit tehetünk a föl kutatására.

A szegény asszony kissé reménykedni kezdett a biztató szavakra és sietett haza. Senki sem vette észre, hogy a beszéd alatt Kálmán egyszerre milyen nyugtalan és zavart lett. Hol fülíg vörös lett, hol elhalványodott, szólni akart, de elakadt a szava. Ha észre veszik, mindjárt kitalálják, hogy valami baja van. Nem is titkolhatta el sokáig, mert a mint visszatértek a szobába, a mama őszinte sajnálkozássalmondá:

— Remélem, csakugyan haza tért már a bohó kis Mariska. Igazán baj érhetné, ha kint bolyongna valahol ebben a kemény hidegben.

— Ha nincs fedél alatt, akkor megfagy, szól az apa elkomolyodva. Csikorgó hideg van odakint. No de remélem, nincs kint az a szegény kicsike.

— De igen, kint van... bizonyosan ott jár valahol a hegyek felé! pattant ki izgatottan Kálmán.

— A hegyek felé? Ugyan mit keresne ott? Mit tudsz róla?

Most már aztán nem lehetett kitérni. Kénytelen volt Kálmán elmondani, hogy tréfálózott a kis leánnyal, küldte karácsonyfáért amoda a messzi hegyekbe. Semmi kétség, hogy a tudatlan kis gyermek szentül elhitt mindent s most kint bolyong valahol a sötét éjben. Az apa nagyon elkomolyodott ennek hallatára s haraggal, szigoruanmondá:

— Ezt nagyon oktalantul, nagyon gonoszul tetted. Veszét okozhattad.

— Oh, nem gondoltam, hogy elhiszi és igazán megteszi!

— De gondolnod kellett volna reá. Az olyan piczike leányka könnyen hisz annak, a ki annyival nagyobb és többet tudhat nála. És gonosz tréfa volt bajba keverni a szegény kis ártatlant, hozzá még épen ezen az estén, mikor mindenki arra törekszik, hogy örömet szerezzen mások-

nak. Most már kötelességünk segíteni, a mennyire csak lehet, és fölkeresni a szegény gyermeket, mielőtt megfagy a hideg éjben.

Kálmán szégyenkezve, bünbánólag ugrott fel.

— Megyek én is, keresem!

— Maradj! parancsolá atyja szigoruan. Mit tudnál te segíteni? A hibát el tudtad követni, de jóvá tenni nincs erőd. Azt majd én kísértem meg, de én sem sokat bizom, mert ki tudhatja, hol fekszik már a szegény kicsike valahol a hó alatt!

Kálmán megborzadt s leverten, könynyezve vonult szobájába. Vége volt az örömeinek, jó kedvének, szemrehányást tett magának, hogy oktalan pajkossággal másnak veszedelmet okozott, magának aggodalmat, szüleinek pedig gondot és kellemetlenséget. Segíteni pedig csakugyan nem tudna, mert ha neki indulna a sötét éjszakának, mi haszna volna? Még maga is bajba kerülne.

Elbusulva járt fel s alá és leste, jön-e valaki valami hírrel. Már bizony éjfél is lehetett, mikor apja megjött komoran, kedvetlenül. Több embert küldtek kocsin, lámpásokkal több irányba, de hasztalan. Nagy darab földet bejártak, kutattak, de a kis leánynak nyomára sem akadtak. Eltűnt, elveszett!

Semmikép sem ünnepi vidám hangulatban tért Kálmán végre nyugalomra. S mikor lefeküdt, soká nem jött álom szemre. Mert nem volt ő rosz szívé fia s borzongás futotta végig, a mint arra gondolt, hogy az a szegény kis leányka most ott bolyong talán az erdőben. Szörnyű csak rágondolni is. Még álmában is mindig ezzel gyöttrődött... aztán mintha fölkel és utnak indult volna, hogy pajkos tréfája áldozatát megkeresse... Ott járt az erdőben a sűrű fák közt, kiáltozta a Mariska nevét, de hiába... aztán mintha elsüppedt volna egy hóval teli szakadékbá,

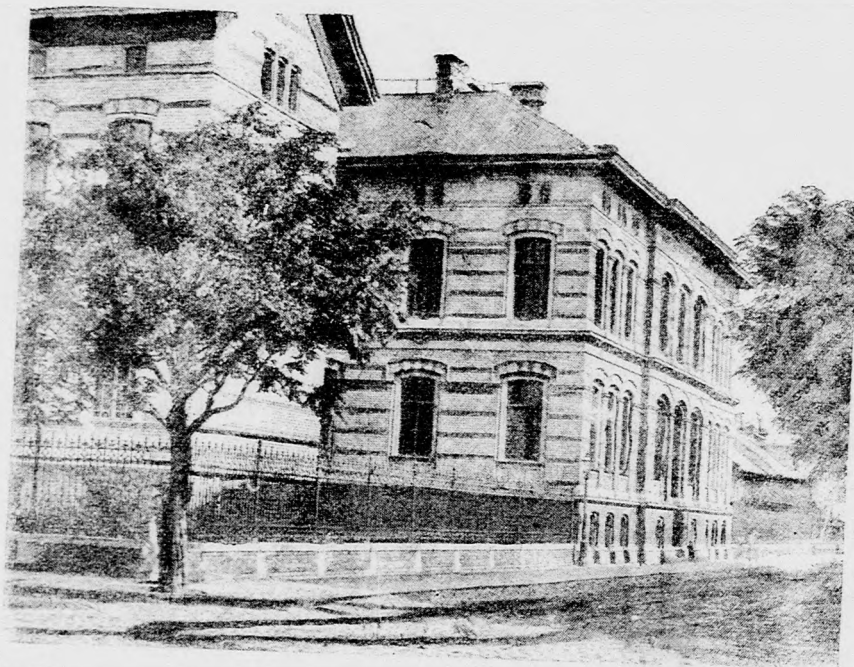
s bele is merült végkép, mikor két kis angyal vagy tündér megragadta.

— A kedves Mariskát keresed? No jöjj, elvezetlek hozzá, mondák.

És tovább merült, sülyedt le, végtelen mélységbe. Bizonyosan ott a mély hósír fenekén fekszik Mariska, megfagyva, élet nélkül, oda vezetnek ezek a boszu álló kis tündérek.

De nem! Egyszerre csak egy kristálypalota előtt állt, a két tündérke kézen fogta és bevezette. A mint belépett az ajtón, térdre esett az ijedtségtől, bámulattól és megbánástól. Ragyogó csarnokba jutott és Mariska kis angyalkáktól körüvezve, fején koronával ott ült a trónuson. (Lásd a képet a czimlapon.) s mosolyogva mondá:

— Lásd, te rozsat akartál nekem,

A »KIS LAP« ÁGYA. I. (A „Stefánia“ szegény gyermek kórház.) (Lásd a 411. lapon.)

de ime nézd, van gyönyörű karácsonyfám, neked köszönhetem. Ugy-é, nem gondoltad, hogy így lesz?

Kálmán szólni akart, de hiába; nem jött ki hang a torkán s addig-addig erőlködött, míg végre — fölébredt.

Szinte csurgott a veriték a homlokáról. De mégis föllélezett.

— Jó, hogy csak álmodtam... csak az a nyugtalanság gyötört álmodban is..

pedig már talán nincs is reá ok, talán már meg is került Mariska.

De bizony reggel, a mint kiment, megint csak azt hallotta, hogy még sincs semmi jó hír. S az egész délelőtt szomorú aggodásban telt el. Csak délben érkezett olyanforma hír, hogy látták a kis leányt. Kálmán atyja mindjárt befogatott és maga indult utnak, hogy megtudja, igaz-e a hír. Kálmán szorongó aggodással

— Egyelőre nem viszi haza, mondá mamánk. Ide hivatjuk az orvost s én fogom ápolni. Bizza reám.

Peregi ur hálásan fogadta a szives ajánlatot. Az orvos nem sokára eljött s azt mondta, hogy Gabinak veszedelmes tüdőlobaja van, nagyon gondját kell viselni.

Ebben nem is volt hiba. Jó mamánk oly gonddal ápolta, mintha saját fia lett volna. Peregi ur is naponként órákig volt ott a beteg mellett. Vagy egy hét mulva jobban is lett Gabi annyira, hogy fölkelhetett az ágyból és nagy kendőkbe bepólyálva, üldögelhetett a karos székben. Ekkor aztán nekünk is szabad volt már bemennünk hozzá és meg volt engedve Elemérnek is eljönni testvéréhez. Mikor először meglátták egymást, mind a ketten sirtak s Gabi bünbánólag kért bocsánatot iker-testvérétől, kinek szintén sok kellemtelenséget okozott volt.

— Soha se gondold vele! felelé Elemér derülten. Csakhogy már te túl vagy a bajon. A többit most már elfelejtjük.

Az egészséges, vidám Elemér s a beteg, sápadt, lesóványodott Gabi most már persze nem hasonlítottak egymáshoz annyira. De amint Gabi napról-napra jobban lett és erősödött, megint napról-napra nagyobb lett az ikertestvérek hasonlatossága. Mikor ezt egyszer Gabinak mondtuk, komolyan felelé:

— Csakhogy ezentul nem csupán külsőleg leszek hozzá hasonló.

Ezt már betegsége alatt is megmutatta. Mert olyan türelmesen, megadással viselte baját, hogy mamánk mindig csak dicsérte: milyen jó beteg.

Mi pedig még inkább megszerettük, épen úgy, mint a kedves Elemért. Most már nem volt ugyan csodálatos pajtásunk, hanem volt két kedves, derék barátunk s mindkettőt egyformán szerettük.

Két hét multával Gabi jobban lett annyira, hogy atyja haza vihette. Ekkor aztán mi látogattuk meg naponként, mig nem teljesen meggyógyult.

Azóta is majd mindennap találkoztunk. Hol Gabi és Elemér jönnek hozzánk, hol mi megyünk hozzájuk. És Gabi vitézül tartja fogadalmát, egészen más fiu lett belőle. Az iskolából mindig csak jó hír érkezik felőle, vásott csinyekre nem is gondol többé. Atyjának igazi öröme telik benne s mások is szeretik mindnyájan, de különösen a mi szüleink, úgy hogy néha bizony még az a furcsaság is megesik, hogy apánk Gabit emlegeti nekünk mint példát, akit követnünk kell.

De mi csak örvendünk ennek és rajta vagyunk, hogy a mi szüleink is úgy meg legyenek elégedve, mint Peregi ur Gabival és Elemérrel. Mivel pedig szépen csöndben-rendben élünk és tanulunk tovább és sem mi, sem Gabiék nem gondolnak többé kalandos csinyekre: nincs is több feljegyezni valónk s ide írhatjuk, hogy most már minden jól végződött, tehát ezzel a mi történetünk is.

KÉPREJTVÉNY.

i
Ta

EGY KARÁCSONYFA TÖRTÉNETE.

— Beszélyke. —

(Képekkel a czimlapon és ezen a lapon.)

EMÉNY téli idő volt oda kint. Egész éjjel havazott, a szél dermesztően süvitett és söpörte a havat. Reggelre kiderült ugyan s még a nap is úgy tett, mintha sütni akarna. De bizony csak bágyadtan birt mosolyogni, mert a csikorgós Tél apó javában uralkodott.

De ha csipős hideg volt is, a jó kedvű gyerekek nem ijedtek meg tőle. Az Aranka szüleinek udvarán is vig csapat játszott, építve hókunyhót, dobálózva hólapdával, s jól kellett folyni a játéknak, mikor megjelent Kálmán, a ki mindig mester volt minden játékban. Itt pedig különösen ő

NAGY KATULYÁKKAL JÖTTEK. (Lásd a 409. lapon.)

volt a vezér, mert egymaga volt fiú, a többi játékos pedig három leányka. Ezek közül is tulajdonkép csak kettőt lehetett igazán számitani, Arankát és barátnőjét Iluskát, mert a kis Mariska inkább csak bámulta, hogy mulatnak a nagyok.

Talán még ha akart volna, sem veszik be igazi játszótársnak maguk közé. Persze, nem is igen való volt közójök. Először olyan kicsike, alig hat-hét éves

leányka volt, a kivel a nagyobbaknak már bajos játszani. Azután meg szegény munkás özvegyasszony leánykája volt, a ki nem állhatott egy sorba az uri gyermekkel. Ott lakott a harmadik vagy negyedik szomszédban s míg édes anyja oda járt dolgozni, a kis Mariska ellátogatott a szomszéd házakba. Szívesen látták, Arankák is szerették, mert kedves, szelid gyermek volt; örült, ha egy kicsit játszottak

vele, vagy legalább nézhette a mások játékát. Hűségesen szót fogadott, akármit mondtak neki Aranka vagy Juliska. Az izmos, merész Kálmánra pedig úgy tekintett, mint valami kis királyra. S ha ezek megréfélták, egész boldog volt.

Most azonban Kálmánék keveset gondoltak a kis Mariskára; volt egyéb,

ami nagyon elfoglalta az eszöket. Még a hókunyhó építését is abba hagyták, mert hát fontos beszédre került a sor: arra, hogy ma este lesz Karácsony estéje. Valjon ki mit fog találni a karácsonyfán?

Elmondta egyik is, másik is, mit ohajtana, csak a kis Mariska nem szólt semmit. Ő bizony csak úgy hirtől, hal-

KARÁCSONYFA. (Lásd a 411. lapon.)

lomásból ismerte ezt az örömet, az ő szegény anyja házában nem volt soha karácsonyfa, ő hiába kívánt volna ezt is. Csak hallgatta tehát ájtatosan, hogy ezek a boldogabbak mit mindent várnak a karácsonyfától. Nem volt kicsike ártatlan szívében helye az irigységnek, de igen is

fölbredt benne a vágy, vajha egyszer hozzá is ellátogatna a Jézuska és hozna neki valami szépet. Szinte meg is látszott az arcocskáján ez a bánkódó kívánság s Kálmán észre vette.

— Hát te mit kapsz majd a karácsonyfán? kérdé.

— Nálunk nincs karácsonyfa, felelé a kicsike. Én nem láttam.

— Nincskarácsonyfa? Az már hiba! A ki nem állít karácsonyfát, annak a Jézuska nem rakhat rá semmit. Ugy-e Aranka?

— Persze! Tökéletesen úgy van.

— Oh, de hol vegyek karácsonyfát, ha senki sem ad? szólt busan a kicsike.

— Terem az bőven. Látnod amott azokat a hegyeket? Ott nő a sok karácsonyfa, mindegyikre rá van írva, hogy kié. Mi már elhoztuk a magunkét, ugy-e Iluska?

— El bizony! Tele is fogja rakni a Jézuska.

— És ott van az enyém is? kérde hiszékenyen a kis leány.

— Hogy ne volna? Bizonyosan ott van. Én láttam is, szólt Kálmán nevetve. El is hoztam volna, de nem szabad. No, sajnállak, hogy nincs karácsonyfád. Most pedig már szaladok haza, mert nálunk mindjárt ebéd után jön a Jézuska.

— Nálunk is, mondá Aranka.

— Oh, valjon hozzánk is eljön-e? töprengett a kis Mariska.

— Majd ha beszélek vele, elküldöm hozzád, szólt Kálmán nevetve.

— De igazán?

— Persze! Majd Aranka és Iluska is figyelmeztetik, hogy el ne felejtsem.

— Bizonyosan! erősítgeték a leányok vigan.

— Most hát csak iparkodjál, hogy minden készen legyen a Jézuska fogadására. Ha pedig hozzád megy hamarább, küldjed ám el hozzánk.

S a boldog gyermekek vidáman nevetve siettek haza.

A kicsi Mariska pedig egy ideig nehéz gondolatokkal küzdött, de aztán hirtelen elszánta magát. És megindult oly gyorsan, a mint csak birták apró lábai.

A karácsonyest beköszönt, kedvesen, örömeikkel, vidámsággal. Kálmánék-

nál, Arankáéknál zengett a ház a jó kedvtől, mert a Jézuska csakugyan meghozta mindenkinek épen azt, a ki mit legjobban kívánt. Már én bizony nem értem, hogy tudja úgy kitalálni annyi ezer és millió gyerek titkos óhaját, de kitalálja. A jó mama és az apa mosolyognak hozzá és nekem az a gyanum, hogy bizony talán ők sugják meg. Sőt Kálmán, a ki már nagyocská fiú volt, épenséggel nem kételkedett benne, hogy szüleinek kell a sok szép ajándékért köszönetet mondania.

Még javában folyt este a vigasság, midőn egyszerre kívülről olyan hang hallatszott, mely sehogysem illett erre a kedves vidám estére: sirt, jajgatott valaki, panaszosan beszélt valamit a tornáczon a cselédeknek. Kinéztek s egy szegényes öltözetű asszonyt láttak ott nagy sirásban. Ráismertek: a Mariska anyja volt, a ki gyakran eljárt ide a házba dolgozni.

— No, mi a baj, Zsuzsi asszony? kérde Kálmán anyja.

— Oh, kérem alássan, nagyon nagy... már azt sem tudom, mit csináljak. Elveszett az én egyetlen egy kedves kis gyermekem!

— Elveszett? Már ugyan hogy vesztetett volna el? Nem annyira kicsike már az.

— Mégis úgy van. Eddig mindig szépen eljátszogatott otthon vagy a szomszédban, a mig én oda voltam munkában... de ma nem találtam otthon, sem a szomszédoknál, pedig már az egész környéket össze jártam. Az jutott eszembe, hogy talán elment valamelyik uri házhoz, a hol egyszer-másszor járt velem... de nem látták sehol... dél óta nem látta senki sem... most már sötét este van, hol keressem!?

— Nem kell mindjárt kétségbe esni. Talán már haza is ment, mialatt szerte keresi. Ha nem volna otthon, adjon hírt,

KARÁCSONYFA.

(Képpel a 405. lapon.)

UJBÓL földerültél
Szent Karácsony ünnepe!

Drága Jézuskáját
Az Ég ismét küldte le,
Apró kezeckéi
Sok széppel vannak tele.

Raggog fenyőfácánk,
Sugárzik rajt gyertya sok;
Lángocskáim mellett
Vagyunk mi csak boldogok,
Szemünkben szívünkben
Hála s szeretet lobog.

A »KIS LAP« ÁGYA.

(Képekkel a 408., 409. és 410. lapokon.)

NEM RAJTAM múlt, hogy csak most jut bevéltanom egy régebben adott ígéretet: hogy t. i. a »Kis Lap« 1000 írtos gyűjtéséből alapított ágyaeskát ott, a beteg gyermekek kórházában, rajzban bemutatatom.

Az én mostani kis hiveim csak a múlt évfolyamokban fogják lelteni a gyűjtések kimutatását, és ott meg is olvashatják, mire fordítottam.

Csak egy szavamba került, és repesve jöttek az én apróságaik: ki forintjával, ki krajczárkával, hogy csak mentül előbb juttassam Isten és ember előtt kedves céljához, a szegény beteg gyermek-kórház föl-építésére.

Mert van-é valami, ami fájdalom-sabban érintse az emberi szívet, mint a beteg és szegény gyermek!

Az állam, a főváros, de különösen egyes jó hölgyek és nemes férfiak áldozatkészsége, buzgósága, felebaráti szeretete építé föl azt a szép palotát ott az Ülleiton. Ezek bőkezű adakozásához hozzá-

járultak ezren és ezren az én »Kis Lap«-olvasóim közül is: míg végre a nemes czélt elértük, s mind a hányan, szívünkben jóltevő megleléssel, szemlélhetjük azt a palotát, melynek áldott födele alatt gyógyítják, ápolják a beteg szegény gyermeket.

A 1-ső kép a kórház messze terjedő külsejének egy részét ábrázolja, míg a 2-ikon a »Kis Lap« olvasóinak egy saját külön kis betegét látjuk az ő ágyaeskájában. Egy kedves fiúcska az, akin egy fájdalmas sebészeti műtevést ejtettek meg, de aki már azóta, hála Istennek, az orvosi tudományának és az emberi jószívnek, ma már friss egészségnek örvend s mindennapi imájába foglalja bele az ő nagy és apró jóltevőit. Az irgalmas nő, kit melléje rendeltek, hiven s odaadással ápolta a mi kis betegünket — akit azóta egy másik beteg gyermek követett, s ezt egy harmadik fogja követni, mert sajna! beteg gyermek mindig van, De mily tiszta öröm, mily boldogító tudat az, ha elmondhatjuk: ime, az én fillérméimnek is van benne érdemök, ha egy-egy szenvedő kicsi ember-társunk ismét föllábad.

A 3-ik rajz a már üdülő gyermekek mosdóját s az ő játékaikat tünteti föl, mert a szegény kis szenvedőknek nem csak testi, de szívbéli épüléséről is van gondoskodva az egyesek korához mért szórakozások megszerzésével: egyiknek lapda, másiknak képes-könyv jut, harmadiknak bábu stb. Emitt gurigáznak, amott főzőcskét játszanak vagy bábuznak, amit nézni lelki gyönyörűség.

Az egész nagy szabásu intézetet rajzban és írásban mutatnom be nektek — ez nem való a mi »Kis Lap«-unk keretébe. De annak a bemutatott részeihez nektek jogotok van, s nekem kötelességem volt azt számotokra lerajzoltatnom. Vissza pillantván e fényes eredményre, emelkedett lélekkel énekelhetjük dicsőségét az isteni gyermeknek, aki a világ megváltására született.

F. b.

KARÁCSONYI AJÁNDÉK.

*EL NEM tudok telni
Uj képes könyvemmel,
Alig foghatom be
Mohó két szememmel.*

*Egyik lapon kis vers,
Vagy kedves mesécske,
A másikon színes
Rajznak ékessége.*

*Te, kedves jó bátyám,
Te küldted azt nékem —
Kire szeretettel,
Hálával emlékszem.*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXV. köt. 23-dik
számában közölt betűrejtvény megfejtése:

Esperes.

Helyesen fejtették meg: Horváth Sarolta, Váczy Mariska, Hertzka testvérek, Radocza Kálmán, Sipőcz Carola és Jenő, Forgó Pista, John Gyula, Kondor Ernő, Messer Rezső, Hertzka Ágnes és Róbert, Polákovits Ödön, Reich Gedeon, Unger Ferencz és Lajos, Somssich Eszter, Hoffmann Anna, Hugó és Frigyes, Maller Margit és Imre, Ország Ilka, Teréz, Mari, Ida és Imre, Nagyperkátai zárda-növendékek, Weisz Béla és Kornél, Kállay Tibor, Schlichter Emma és Misi, Nagy Erzsí, Berketz Gizella (vonalakon írj, ha nem tudsz még egyenes sorokat vetni. F. b.) Névy Mariska, Plávészky Gizella és Imre, Posztóczky Margit, Fábry Andor, Zathureczky Póli, Dániel Emma, Hevessy Lenke, Grünbaum Juliska, Papp Aranka, Czibulya Gyula, Siklóssy Lacci, Nagy Ilona és Mariska, Meiszter testvérek, Kirchmayr Emil, Peiffer Gyuliska, Gubody Ilona és György, Farkas C. Irén, Rutterschmidt Irma

és Károly, Reiser Szerénke, Lászlófalvy E. Margit és Arpád, Jellachich Ilonka, Lindenbaum Bódog, Schannen Mariska és Szilárdka, Klein Malvine, Buzarovits Gusztika, Ponóri Margit, Markó Hermine és Leontine, Payr Ede, Beck Irén és Nándor, Klein Gizella, Schaar Elemér, Steiner Etelka és Pál, Reichlin Róza, Freibauer Róza és Ede, Morvay Sarolta és Ida, Ehrenfeld Giza, Korláth Bandi, Herzmann Irén és Jenő, Kaprinay Gizella, Berkó Anti, Degenfeld Augusta és Katicza, Vajda Irén, Soós Pista, Abelesz Ede, Seidner Frigyes és Dezső, Schwartz Áron, Szűsz Andor és Oszkár, Margalit Tilda és Jenő.

*

A »KIS LAP« XXXV. kötet 24-ik
számában közölt szőrejtvény megfejtése:

Szent László.

Helyesen fejtették meg: Morvay Sarolta és Ida, Ehrenfeld Giza, Siklóssy László, Hertzka testvérek, Unger Ferencz és Lajos, Kelemen Ilonka, Freibauer Róza és Ede, Ádám Aranka, Reichlin Róza, Böhm Jolán és Erzsike, Payr Ede, Starkóczky Lenke, Beck Frigyes

Schaar Elemér, Steiner Etelka és Pál, László Márton, Meiszter testvérek, Körmendy Elza, Fuchs Antónia, Vajda Andor és Dezső, Bartholomeidesz Zoltán, Hevessy Lenke, Rothfeld Ottó és Giza, Paukovich Szerén, Kaprinay Gizella, Spitzer Ernő és Hedvig, Balázs Mária, Máder testvérek, Matkovich Ilonka, Kármán Ferencz és Tódor, Hofmann; Anna, Hugó és Frigyes, Hertzka Agnes és Róbert, Weitzendörfer Ilona, Schönfeld Viktor, Jantsovits Emil, Schönbeck Gyula és Kálmán, Massanak Lenke, Hertzmann Irén és Jenő, Böke Ödön, Messer Rezső, Stein Géza, Markó Matild, Krausz Imre, Degenfeld Augusta és Katicza, Thuróczy Mariska, Beck Irén és Nándor, Papp Aranka, Grün Berta, Szűsz Andor és Oszkár, Jaszenovics Iza és Pista, Uferbach Gizella, Vavrik Leonka, Szent-Ivány Egon, Margalit Tilda és Jenő, Czibulya Gyula (kinek az írása? F. b.) Szöllősy János és Gábor Szalay Jolán és Margitka, Pfeiffer Gyula, Weisz Béla és Kornél, Jászfy Blanka, Kim Elemér, Kelemen Blanka, Novák Tibor, Schüller Olga, Nagy-perkátaí zárda-növendékek, Kremnitzky Emmike, Geisz Tibor, Vass Pista, Schlichter Emma és Misi, Thallmayer Frida, Elza és Dóra, Névy Mariska, Reiser Szerénke, Münzer Gizella és Dezső, Hajnal Ilonka, Szokolay Elvira és Margit, Altmann Gyula, Vajda Irén, Seidner Frigyes és Dezső, Soós Pista, Ábeles Ede, Schwartz Áron, Mérhay Gusztáv, Salamin Andor, Kantner Margitka, Krausz Miklós és testvérei.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

A szt. Ünnepek alkalmából felém üzenő sok meleg jó kívánatra külön-külön nem válaszolhatván: fogadjátok itt valamennyien szívből fakadt köszönetemet. Boldog ünnepeket!

*

Munárik Berczi. Ügyes. Van egy hibája, de az csak tollhiba. Megigazítottam s a közlendőik sorába ígtattam. — **Ehrenfeld Giza.** Az egyiket kiadom. Petőfi összes művei, honi művészek jeles rajzaival, háromféle kiadásban is kaphatók a »Kis Lap« kiadó hivatalában. Kértekre bérmentesen megküldik az árjegyzéket. — **Schmidt Othmár.** A függélyes sor a megfejtésben így hangzik: *divienraa*. Miféle szó ez és mit jelent? Mert az ilyes föladványokban nem csak a vizsintes, de a függélyes sornak is jelentéssel kell bírnia. — **Sztankóczy Lenke.** Köszönetemet s szives viszonzásomat a jó kívánságokért. — **Markó Hermine és Léontine.** Számtalanszor fordulnak hozzám az ilyen panasszal, mint a minő a tietek is. Számtalanszor az volt rá a válaszom: vagy nem kaptam meg a megfejtést, vagy azt tán nem megfelelő alakban küldték be.

Reményelem, nálatok az első eset okozta, hogy névtek kimaradt. — **Hertzka testvérek.** Örvendő tudomásul veszem a kellemes hirt. A jó Mikulás tudja mit cselekszik. — **Hajós Elek.** A villamos vasut leírása nem tartozik a »Kis Lap« körébe. — **Grünbaum Juliska.** Pali bácsit nem ismerem. A vigan töltött órákban jutalmat és biztatást nyertél. — **Hevessy Lenke.** Köszönettel vettem és átszolgáltattam. — **Samassa Aurél.** Gyakorlott előadás. De e vigasztalan történettel ok nélkül szomoritanám meg kis olvasóim szívét. Tégy próbát valami vigabb történetkével. Ugy látom e kísérletből, hogy megvan rá a tehetséged. — **H. E. Gondosabban** irt levélre, melyben nen lelek tenta-pecsétet minden oldalon s melynek szélei nincsenek kirojtosodva, szivesen fogok felelni. — **Jellachich Ilonka.** 11 éves leánykától, ki még nem ismerheti a méret és rim törvényeit, elég jó. De közlésre az ilyen gyermeki kísérletek még nem valók. — **Kazinczy Gizella.** »Ida néni gyermekmeséit« 12 éves lányok gyönyörűséggel fogják olvasni, s élvezni fogja a kis Margitka is. — **Ivady Antonia.** Az elsőnek sorát igyekezem keríteni, mert vannak jó részletei, s humor mutatkozik benne. A másikat már csak hagyjuk. . . . elrepülni, mivel az eleje ugysis régóta a papiros-kosárban fészkel. A 1.-bélyegeket, bárminőket, szivesen fogadom s érdemes kezekhez juttatom. — **T. I.** A megfejtésed helyes, de előbb nem közlöm, míg a szabályoknak megfelelő levélben nem küldöd be újra. Tépett szélű papirosra csak nem illik írni. A rejtvény elmés, de nagyon is meggyűjtendő olvasóid baját. — **Reichard Sándor.** A megfejtők nagy száma azt bizonyítja, hogy *neked* nincs igazad. — **Ányos Béla.** Tévedtem: a Deák-mausoleum nem Kauser, de Gerster K. műépítésznek a munkája. — **Abeles Ede.** Elmés, de mégis hibás: mert *Rába* h. *Rábá*, *Máli* h. *Mali* jön ki. Hja, ha azok az ékezetek nem volnának! Tégy újabb kísérletet. — **Névy Mariska.** Nem az írásod, csak a tentád rosz. — **Schlichter Miksa.** Azt a régi főpapot bizony keserves volna kikeresni a sok közül. De még ez hagyján! Hanem nálad is a hosszú és rövid magánhangzó folytat háborut egymással. Ha *Béla*, akkor *Élül*, ha meg *Elül*, akkor *Bela*. Próbálkozzál meg újabbal. — **Hódy Misi.** A hirneves Pulszky Ferencz idősb fia Ágost, m. k. egyetemi tanár; a másik Károly az orsz. Esterházy képtár őre. Mind a ketten országos képviselők. — **Reiser Serena.** Ha még másutt meg nem jelent, szivesen közlöm. — **Steuer Elza.** Szorgalmas művecskével örvendettél meg. Még csak gondos, szép írásodat akarom megdicsérni. — **Szűsz Andor.** Hogy németből lelkes magyar fiuvá nevelődöl, arról örvendezve veszek tudomást. De kár volna elhanyagolnod a német szót. Mert abban semmi virtus, sem

hazaifáság: nem tudni németül. Mentől több nyelvet tudsz, annál nagyobb hasznára lehetsz a hazának. Oszkárt üdvözlöm. — **Jablonszky Jolán.** Sokad magaddal te is kilépsz most a gyermeki sorból, hogy még több utánad jöjtnék helyet csinálj. De hát: örvendő találkozás, búsválás, ez az emberi életpályának két sarok köve. Isten veled... azaz már: Isten önnel! Ha mi kedves közölni valója lesz, küldje be bizvást. — **Pollák Dezső.** Első levelkéd, mellyel irásodat bemutattad, nagy örömeire szolgált a nagymamának, néniknek és bácsiknak. Tisztán irsz és szép betűt vetsz. Hát Forgó bácsinak mikor irsz? — **Ifj. Mihalik Dezső.** Rajzolva s szerkesztve egyaránt ügyesen vannak. Az egyiknek hova előbb sorát keritem. Szüleidnek, testvérednek hozzálszives emlékezetébe. Szól-e még a hegedű? — **Friedmann Pista.** Meg fog jelenni. — **Konopy Kálmán.** Irásod valóban csinos, helyesírásod szabatos. Fokozatos haladásod jeleit időnkint szívesen fogadom.

BÜNTETÉS.

Szomorúsággal tapasztalom, hogy annyi megrovásomnak még mindig nincs teljes fogadtatja. Vagy tán nem is olvassátok ezt a rovatot? Egy idő óta megint rongyos szélű, tентаpecsétetes, gondatlanul és kuszán irt leveleket kapok. Ezek egyikére sem vagyok tekintettel. Ilyeneket küldtek a következők: *H. E., D. B., E. I. és J., G. Zs., V. E., J. Gy., Sz. T.* — Ismétlem, e részt szigorú követelésemből nem engedek. A ki nem felel meg a levélírás törvényeinek: az olybá tekintse küldeményét, mintha a kutba dobtá volna.

F. b.

Kis Értesítő.

Folyvást szakad az áldás, aminek a gyermekvilág érdekében csak örülhetek. A ti lelketek művelésére, az oktatásra és nemes mulattatásra szerzett olvasmányok közt oly bőséges verseny keletkezett az idén, milyenhez fogható a hazai könyvkereskedésben még nem fordult elő. Hogy melyik szebb, melyik tartalmasabb, melyik bájolóbb? — azt nehéz volna hamarosan elhatároznom. De nincs is rá szükség, mert mind egyik külön-külön — s ezt jóleső meglepéssel mondhatom — a korhoz képest, amit egy-egy könyvért adhattok, a legjobbat nyújtja. Mégis, hogy különösen ajánljam a figyelmetekbe, első ban említem az

Eggenberger (Hoffmann és Molnár) kiadásában megjelent két újabb könyvet. Egyike a serdültebb kornak szól. Ez pedig nem más, mint »*gróf Benyovszky Móricz élete és kalandjai.*»

Irta **Radó Vilmos**, a képeit rajzolta **Szemlér Mihály.** Ára, rendkívül diszes kötésben 2 frt. 80 kr. A hírhedt magyar gróf, aki sajátos vegyülete volt a hősnék és kalandornak, volt pap és király, a legérdekesebb alakok egyike, akinek vizen és szárazon viselt, némelykor a csodával határos dolgait még vonzóbbá teszi a szép előadás. Az ember akár egy lélekzetre olvasná el, hogy a végére érve, ismét elöl kezdje. — A másik a kicsinyeknek készült. Czime »*Tündérszép képes könyv*« s valóban tündérszép is az. A művész **Marck Lizzie**, oly színes képekkel látta el, melyek bátran vetélkednek a legszebb festményekkel. El nem tudtam telni a nézésükkel. Az aranyos versikéket egy jeles magyar tanár, **Csengeri János** szolgáltatta. Oly kedvesek, hogy legott megragadnak az elmében s a szívben. Ára a gyönyörű könyvnek 1 frt 80 kr.

Méltán sorakoznak ezekhez a **Legrády testvérek** kiadványai: »*Otthon és a zöld mezőn.*« Gyermekek olvasmánya **Mikszáth Kálmántól**, **Bennett H. M.** színes képeivel. Ára 3 frt 60 kr. A jeles író, ki csak prózában szeret mesélni, a ti kedvetekért most fölvetta a lantot s rímeket pengtet rajta. Örömmel és okulással fogjátok olvasni, s nagy élvezettel szemlélni a műbecsű színes rajzokat. — Nem csekélyebb épületekre s gyönyörűségekre fognak szolgálni »*Az arany tollú madár nőtái*«, melyeket a magyar gyermekvilág legkedvesebb költője: **Pósa Lajos** lesett el — ő tudja: hogy — ettől a ritka madártól. Számos képeit rajzolta **Ellischer Lajos.** Ára a diszesebb kiadásnak 2 frt, a nem színesnek 1 frt 20 kr. — Egy sorba állíthatók ezekkel a felejtetetlen **György Vilmos** munkái: »*Kedves órák*« (4 frtos és 2 frt 80 kros kiadásban), »*Mesekönyv*« (3 frt s 2 frt), »*Reggeltől estéig*« (2 frt s 1 frt 20 kr.) »*Ünnepi ajándék*« (2 frt 40 s 1 frt 80 kr.), »*Szép képekben kis világ*« (3—2 frt) s még egy sereg nagyobb-kisebb könyv, melyeknek magában is pompás árjegyzékét kértetekre a szíves kiadók ingyen küldik meg.

Jótekonyság.

Az éhező és fázó gyermekek karácsonyfájára.

Fáy Rosa és Gyuri 1 frt., Pick Klári és Aurél 20 kr., Degenfeld Augusta és Katicza 2 frt., Papp Aranka 1 frt. **Ivány testvérek gyűjtése** 6 frt. (Egyes adakozók: Mama 1 frt., Papa 1 frt., Aurora néni 1 frt., Nagymama 1 frt., Gyula bácsi 1 frt. Balogh testvérek 50 kr., Koronghy Erna 20 kr., Ivády testvérek 30

várta visszatérését. Egyszerre azonban gondolt valamit.

— Igen, megteszem! Talán jóra fordítja a Gondviselés... és akkor hadd legyen kárpótlása a szegény kicsikének.

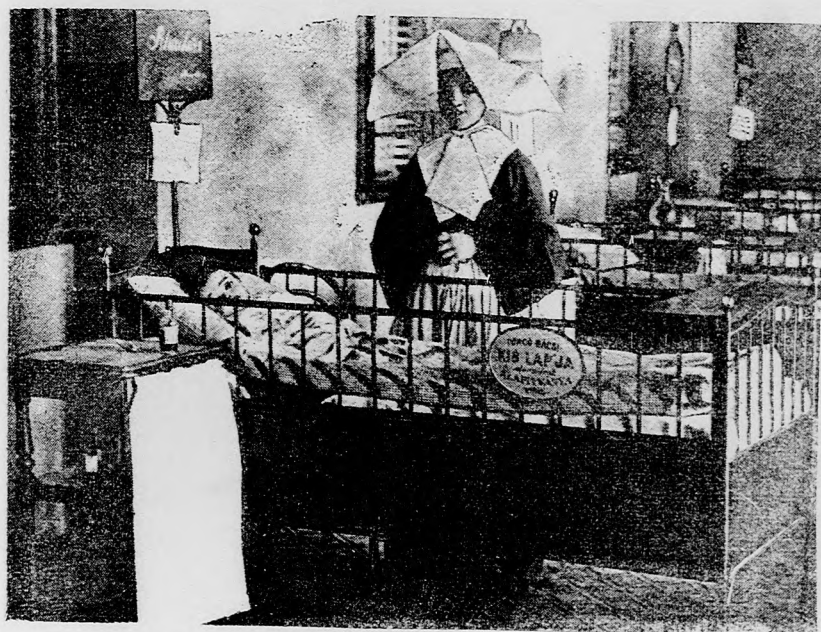
Előhuzta szánkóját, megrakta, aztán megindult vele. Az Arankáék háza előtt megállt, mert Aranka és Iluska épen kint álltak a ház előtt. Nagyot nevettek, a mint Kálmánt megpillantották.

— Ni ni! Hát te mit fuvarozol? kérdek. Talán a kidobott karácsonyfát akard valahol eltemetni?

— Nem eltemetni, hanem fölállítani. Bizony ti is járulhatnátok hozzá, mert nektek is van részetek a hibában. Vagy talán nem is tudjátok, mi történt a kis Mariskával?

— De igen, hallottuk. Hát aztán?

— Hát azt mi okoztuk. Első sorban

A »KIS LAP« ÁGYA. II. (Az egyik kór-terem.) (Lásd a 411. lapon.)

én, nem tagadom; de ti is egy kicsit, mert ti is segítettek, hogy elhigye az én boldog beszédemet. Én most legalább egy kis részben kárpótolni akarom... amit én kaptam tegnap, mind neki adom, a karácsonyfát is odaviszem, fölállítom, hadd legyen egy kis öröme. Az én holmim egy része nem leánynak való ugyan, de majd csak hasznát veszi valamire. Nek-

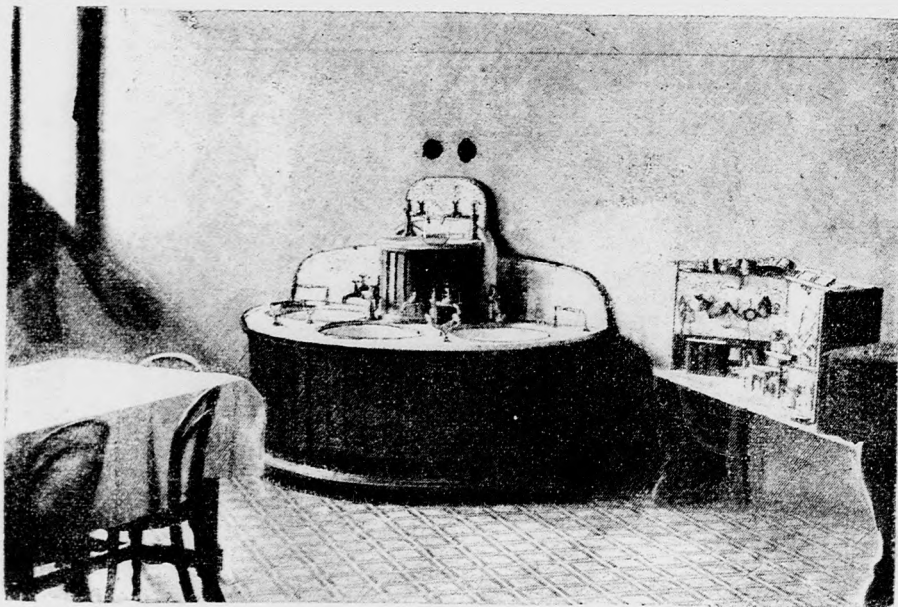
tek leányoknak bizonyosan több olyan holmitok van, ami neki való volna.

Aranka és Iluska jószívű leányok voltak s hamar belátták, mennyire igaz van Kálmánnak. Siettek be a házba s a mama engedélyével csakhamar nagy katalyákkal jöttek elő. (Lásd a képet a 404. lapon.) Volt azokban bábu, szalag, kendő, ruha s más sok mindenféle.

Hárman indultak aztán odább a szánkóval. A kis Mariska anyja ugyancsak bámult, mikor beköszöntek és még inkább hálás volt, mikor megtudta mit akarnak a jó gyermekek. Gyorsan felállították a karácsonyfát, elrendezték mindent s épen elkészültek, mikor kocsí állt meg a ház előtt és a következő pillanatban Kálmán atyja lépett be a kis Mariskával.

Volt öröm, de még milyen! Lassanként azt is megtudták, hogy a kicsike tegnap ugyancsak messze elbolyongott és sötét este találta meg egy öreg gazda a szomszéd faluból; vissza már nem térhetett, mert sietett haza, tehát magával vitte és másnap izent, hogy jőjjenek érte.

De ha Kálmán és a többiek örültek, a kis Mariska még inkább örült, mikor a

A »KIS LAP« ÁGYA. III (A mosdó és játék szoba.) (Lásd a 411. lapon.)

karácsonyfát megpillantotta. Nem ez volt ugyan az igazi karácsonyest, de neki csak olyan örömet okozott.

— Oh, itt volt a Jézuska! Reám is gondolt! Jaj, de boldog vagyok! kiáltozá.

Anyja pedig könyezve mondá:

— Igen, édes gyermekem, itt volt... mert ott van a Jézuska, a hol jó szívű emberek, kicsinyek vagy nagyok, megje-

lennek, hogy bajt, hibát, szomorúságot jóvá tegyenek. S a ki a szomorkodókat megvigasztalja, azé a mennyeknek országa.

Kálmán atyja is, mikor látta, hogy fia mily nemes módon igyekezett helyre ütni hibáját, szívből megbocsátott neki s a hátralevő ünnepet aztán lelki nyugalomban, vidáman töltötték el.

kr., Összesen 6 frt.) Vajda Irén 1 frt., Seidner Frigyes és Dezső 1 frt., Krausz Miklós és testvérei 50 kr., Fráter Irmuska 1 frt., Hegyessy Jolánka 2 frt., ifj. Konopy Kálmán 1 frt., Mihálovics Honora 50 kr., Novák Tibor 95 kr.

Ez adományok a »Nemzet« című napilapban vannak kimutatva.

Az *Ég* áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

„Kis Lap“-nak *harminczötödik* kötete ér véget e hónappal, ez esztendővel. De miként a lefolyt évet követi szakadatlan sorban az új, a „Kis Lap“ kötetei hosszú sorozatának is új kötetben lesz folytatása a beköszönő új évvel s csak régi szokásomhoz maradok hű, mikor előre jelzem, kis híveim nagy serege voltaképen úgy is tudja: hogy nemcsak az új esztendő közeledik, hanem a „Kis Lap“ **harminczhatodik** kötete is, melynek anyagát Forgó bácsi már előre készíti, rendezi.

A magyar gyermekvilág, mely közel két évtized óta sorakozik, egyre hivebben, egyre tömegesebben a „Kis Lap“ zászlaja alá, rég tudja, milyen jó barátja, mulattatója, oktatója van Forgó bácsiban. A ragaszkodás számtalan jelével mutatja ezt, kedves elégtétlül Forgó bácsinak, ki viszont meleg szeretettel törekszik arra, hogy kis hívei egyre teljesebben megtalálják hetenként bekopogtató lapjokban mindazt, ami elméjük fejlesztésére, kedélyök, szívök nemesítésére szolgál, egyuttal pedig lebilincselő szórakoztatást nyújt. Két évtized tanuskodik az e téren elért ritka sikerről s büszkeségem az, amiről a hozzám érkező ezernyi levélből mindannyiszor új örömmel értesültem: hogy mai nap már minden jó gyermek vágya az, hogy jutalomképp a „Kis Lap“-ot kaphassa meg.

Az új évvel meginduló új kötet az eddigi nyomon fog haladni, megtartva a rég megkedvelt jó beosztást. Érdekfeszítő és tanulságos **hosszabb elbeszélés** mellett minden szám közöl **kisebb elbeszélést, mesét**, koronként eljátszásra alkalmas kis **szindarabot**, művészi kivitelű rajzok kíséretében **ismeretterjesztő cikkeket**, ugyszintén minden számban **költeményeket** rajzokkal, **rejtvényeket** és **feladványokat**. Nyitva áll mindig a **jótekonysági** rovata, míg a **Forgó bácsi** postája folyvást fenntartja az összeköttetést Forgó bácsi és kis olvasói közt.

Az új kötetben, tudom, új hívekkel szaporodva leszünk mindnyájan együtt, tovább haladva az eddigi kedves ösvényen. Kövessetek mentül többen, örömmel fog vezérelni

hivetek

Forgó bácsi.

Tisztelettel kérjük a „Kis Lap“ t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendeléseiket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetési pénzek, melyeknek küldésénél legegyszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ kiadóhivatalához, (Budapest, Ferencziek tere, 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.
A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Karácsonyi és ujévi ajándéknak alkalmas Ifjusági iratok.

Az ATHENAEUM könyvkiadóhivatalában (Budapesten, Ferencziek-tere 3. sz.) s általa minden hiteles könyvárusnál kaphatók:

Hoffmann Ferencz közkedvességü ifjusági iratai:

A tengeren túl.	A munka jutalma.
Vidor Ferkó.	A szenvedések iskolája.
A milliomos.	A testvérek.
Bűnhődés.	Anyai szeretet.
A becsület utja.	Az életbiztosítás.
A milyen az ur, olyan a szolgálja.	Az igazság napfényre jó.
A szokás hatalma.	Az Inka kincse.
Tiszteld atyádat és anyádat.	Egy fedél alatt.
A becsületlenség.	Egy levél a Szentírásból.
A helgolandí fiu.	Hűség és alnokság.
A hű szív.	Ki mint vet, úgy arat.
A jó tett is meghozza kamatjait.	Királyfi.
A két hű barát.	Loango.
A magas északon.	Mylord Cat.
A megtért.	Próbák.
	Szegény és gazdag.

Ára egy-egy kemény táblába kötött s négy csinos képpel ellátott kötetkének 50 kr.

Hoffmann Ferencz. A tarka könyv. Százötven erkölcsi elbeszélés. Kis gyermekek számára. A 4-ik német kiadás után magyaritá egy gyermek-barát. 3-ik javított kiadás. Nyolcz színes képpel. Kemény táblába kötve 1 frt 80 kr.

Barthélemy. Az ifju Anacharsis utazása Görögországban. Barthélemy után a magyar ifjuság számára szerkeszté Hanthó Lajos. Színes kemény kötésben s több fametszetü képpel 1 frt 80 kr.

Ifjusági emléklapok. (Költemények, színmű és elbeszélések egy képpel.) Gyűjtötte Füssy Tamás. Színes táblába kötve 1 frt.

Kingsley Károly. A hősök. Görög tündérmesék. Angolból Pulszky Ágost. Egy könyvomatú czimképpel. Diszkötésben vörös angol-vászonban, aranyszegéllyel 2 frt 50 kr.

Remellay Gusztáv. Fény és boru. Tört. elbeszélések az ifjuság részére. Két könyvomatú képpel. Színes kemény táblába kötve 1 frt 80 kr.

— Szent László király, történeti elbeszélés az ifjuság számára. Két képpel. Színes kemény táblába kötve 1 frt 80 kr.

A „KIS LAP” némely évfolyamainak számos szép képpel diszitett kötetei csinos kemény kötésben egyenkint 3 frt.

Schmid Kristóf általánosan elterjedt Ifjusági iratai:

A piros tojások.	Thalheim Etelka.
Mathild és Vilma.	A virágkedvelők.
A virágkosárka.	Klára. — A rózsató,
Eichenfels Henrik.	Timót és Philemon.
Tanulságos beszélykék.	Nándor. — A Wolfsbühl
Tannenburgi Róza.	melletti kápolna.
Eustachius.	Jozafát, királyfi.
A jó Fridolin és a gonosz Detrik.	A piros és fehér rózsák.
A jó Örzse.	A vadon virágai. —
A báránka.	Lajos.
Paulina.	Schmid Kristóf élet- rajza. — Színjátékok.

Ára egy-egy csinos vörös vászonba kötött és egy képpel ellátott kötetnek 70 kr.

Martin M. A természet három országa. A magyar ifjuság számára átdolgozta dr. Dulácska. 262 színes ábrával s fametszettel. Színes táblába kötve 2 frt 50 kr.

Ney F. Gyermekek könyve. Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben, 30 színezett képpel s egy kórajzzal 1 frt 70 kr.

Marryat kapitány. Rüstig Zsigmond, a brémai kormányos. Uj Robinson, a magyar ifjuság számára fordítá dr. Dulácska Géza. 94 képpel. Kemény táblába kötve 2 frt.

Svanton-Belloc Luiza. Pierre és Pierette, a kis kéményseprők, vagy a csavargó élet vesztelyei. A francia Akadémia által koszoruzott pályamű. Az ötödik kiadás után fordította Sárkány J. F. Egy színezett képpel. Kemény táblába kötve 50 kr.

Történeti képes A, B, C. A magyar történet jelesebb királyai, vezérei s államférfiainak színezett alakjaival A, B, C. rendben. Kis honfiak és kis honleányok számára. Irta a Jókendvü bácsi. A képeket rajzolta Szemlér Mihály tanár. Színes kemény táblába kötve 60 kr.

Virágcsokor. (Vigjáték, költemények és elbeszélések, egy képpel.) Emlékül jó gyermekeknek gyűjtötte Füssy Tamás. Színes táblába kötve 1 frt.